

Aga Daha Ne Yavrallyon

– İpciERDOĞAN · 13 Aralık 2017

AGA DAHA NE YAVRALIYON....

Bir urup buğdayı avuçlayacak kadar yaba gibi elleri, kalın pazılı uzun kolları vardı. İki metre olmasa da ona yakın boyu, üzerinde düven döner şapka girmez kafası, onu taşıyan sundurma kalınlığında boynu, kepçe gibi kulakları, ataların deyimiyle “ beş garış” gelir sırtı, kaç batman hesapsız gövdesi ,en az otuz bazlama alır midesi, bunları taşımakta zorlanmayan adaleli kalın uzun bacakları ve çocuk mezarı büyüklüğünde ayakları.

Geriden bakınca adeta bir insan azmanı gibi görüntüye sahipti. İkinci vakti meydana dikilse gölgesi iki kişi yatacak büyüklükte yer tutardı Mustafa'nın . Diğerleri analıktan olmak üzere biri oğlan üçü kız toplam beş kardeşiler.

Yaşadıkları köy sırtını dağlara yaslamış önü dümdüz ovayı andırırdı. Arazinin çok dar oluşu, tarım ve hayvancılığın karın doyuramaması yüzünden fakirliğin diz boyu olduğu bu köyde onlarda kendilerine düşen bu paydan fazlasıyla nasiplerini almışlardı.

Babası “ ileride bir köy imamı olur da o bari muhannetlik çekmez"diyerek Mustafa'yı kulağından tuttuğu gibi bir başka köyde bir hayırseverin açtığı kuran kursuna götürür .

Mustafa ana, baba kardeş ve köy hasretliğinin yanında bir de oradaki sefilliğin rezilliğın zorluklarına fazla dayanamaz. Daha doğru dürüst bir şey öğrenmeden aradan henüz üç ay bile dolmadan bir arkadaşıyla oradan ayrılarak soluğu köyünde alır. Bu vesile ile babasının kendisi için beslemiş olduğu tüm ümitleri boşa çıkarır. Yalnız lakap takmada rakip tanımayan köylülerinin kendisine münasip gördüğü “ Şih” lakabı kuran kursundan kalma hatıra diye itirazsız kızmadan kabul gördü.

Babası sağlığında kendisi ve kardeşi Duranı evermiş zamanla çoluk çocuğa karışmışlardı. Babaları ölünce gönüllü gönülsüz ev, bağ, bahçe tarla gibi taşınmazları bölüştüler. Köylülerin tek geliri çiftçilik ve hayvancılık sonrasında da amelelik olduğundan Şih Mustafa da vakit geçirmeden işe sarıldı.

Şih Mustafa tarlaya tohumunu ektikten sonra ara dere işlerini bitirip kar düşünceye kadar birkaç köylüsüyle beraber çalışmak üzere Ankara'nın yolunu tuttuğunda askerlik hariç hiç gurbete çıkmadığından hanımı ve çocuklarıyla vedalaşırken gözünden akanları onlara göstermemeye çalışıyordu. Bahar ayı geldiğinde yatmaktan hamlayan vücudunu ufak tefek işlerle biraz olsun iş görür hale getirmişti. Kar ve kıştan hasar gören evinin yala yanlış sağını solunu düzeltti. Fakir köylülerden eli iş tutanlar ekin biçimine kadar gerek köylerinde gerekse civar köylerde amelelik, kerpiç kesme, bağ bahçe belleme gibi işlerde çalışıp evlerini geçindirirlerdi. .

Şih Mustafa çalışmayı pek sevmezdi. Ağır çalıştığını ve kendisini işe tam vermediğini bilen köylüleri ona köyde çalıştıracak amele bulamadıkları zaman ancak iş verirlerdi. Bu durumlara alışkın olan Şih Mustafa akrabası ve aynı zamanda yarım yamalak inşaat ustası olan Hallo dayısıyla beraber başka köylere çalışmaya giderdi. Mustafa'nın boyuna, posuna bakan köylüler içlerinden maşallahı çekerlerse de onun çalışmasına bakınca “ eyvah ki eyvahi” ardi ardına sıralasalar da başka amele

bulamadıklarından kadere boyun eğmek zorunda kalırlardı.

Zalim yıllar çarçabuk geçerken Mustafa da farkında olmadan elli yaşına girmişti. Fakirliğin mükafatı olan yeterli gıda alamamasından dolayı omuzları düşmüş, beli bükülmüş, kanı çekilmiş haliyle elde ayakta derman bitmeye yüz tutmuş, eli yüzü yer yer kırıkmaya başlamış, üstelik eskisi gibi sakal tıraşına da pek önem vermez olmuştu.

Bunca zaman zarfında altı oğlu, üçte kızı olmuştu. Yetişkin kızları başka köylere gelin gitmiş oğullarından biri Ankara da işe girerken diğer üç oğlu öğretmen olmuş, ağabeylerini örnek alan iki küçük oğlu da zor şartlarda okumaya çalışıyorlardı.

Şih Mustafa artık eskisi gibi el kapısında çalışmıyor, evinin geçimini tarlasından çıkan mahsulü satarak ve oğullarının verdiği az buçuk harçlıklarla temin ediyordu. Nasıl olsa un, bulgur, yufka ekmek gibi yiyecekler tarladan, süt, yoğurt, yağ gibi gereksinimler de evdeki iki inekten temin ediliyordu.

Babadan kalma kerpiç ev liğme liğme her gün biraz daha dökülüyordu. Yeni ev yapmaya gücü yetmezdi. Bir de bunun yanında her yağmur yağdığında ev elek gibi elenip akıyor, dama attığı çorak ve tuz bunun önüne geçemiyordu. Evin hasarlı yerlerini tamir ettirirken konu komşunun akıyla iki göz ev de buna ilave ettirmiş "evdeki hesap çarşıya" uymayınca usta, amele ve malzemeciye haliyle borçlanmıştı. Oğullarının biraz ödünç para istemeye utandığından yüzü tutmadı "evlat babadan ister de baba evlattan isteyemezmiş" derdi atalar. Onları dara sokmanın bir alemi yoktu. Ne de olsa oğulları da ev bark sahibi olmuşlar memur maaşıyla zaten zor geçiniyorlardı. Bütçesi bayağı daralmış eve gelen alacaklıya artık sığınacak yalanı da kalmamıştı.

Nahit Hoca çok zor şartlarda İstanbul da okumuştur. Zamanın aydınlarıyla beraber dönemin padişahına karşı gelmişler, haklarında idam fermanı çıkarılan kendisi gibi birkaç arkadaşıyla beraber bir yolunu bularak Bulgaristan'a kaçmışlardı. Cumhuriyet'in ilanından sonra yurda dönüş yapmış, öğretmen olduktan sonra çeşitli vilayetlerde görev almış sonrasında da köyüne yerleşmişti. Nahit Hoca köylülerin katkısı ile köye bir ilk okul yaptırır. Bazı cahil kimselerin kışkırtmasıyla okul üç kez bir deliye yaktırılsa da bu Nahit Hocayı yıldırmamış zamanla okul mezunlarını vermeye başlamıştır. Yaptırdığı okuldan mezun olan çocukların babalarının rızası olmasa da ellerinden tuttuğu gibi Ankara Hasan oğlan ve Kayseri Pazar ören ilk öğretmen okullarına kayıt ettirmiş, ilerde onların ekmek sahibi olmalarına vesile olmuştur. Köyünden göçmemiş, çocuğu da olmadığından hanımıyla bir edi bir bütü baş başa yaşamışlardır. Köyün tek maaş alan kişisi oydu. Fazla masrafı olmadığından üç-beş kuruşu bir arada tutmasını biliyor, okulun masraflarına orada okumaya hevesli ihtiyaç sahibi çocukların defter, kalem, kitap gibi eksiklerini gideriyordu.

Atalar, "para adama düşman" derler. Fakir köylüden paraya ihtiyacı olanlar her gün hocanın kapısını çalıyorlardı. İlk önceleri iyi niyetle geleni boş çevirmiyordu, alacağını alamayınca yerine göre bu kişilerle küsüyor haliyle çevresi de boşalıyordu.

Para bulmadan ümidini kesen Şih Mustafa küçük oğlu Yasin ini de yanına alarak her köylüsü gibi o da Nahit Hoca'nın evinin yolunu tuttu. Onun kimseye ödünç para vermediğini biliyordu. Hocaya ilk defa işi düşmüştü. El değdi ya, ne de olsa aynı soyadı taşıyan emmi uşaklarıydılar. Boş çevirecek değildi ya.

Belki de hoca yeğeni küçük Yasin'e acır ellerini boş bırakmazdı herhalde. Çaydı, kahveydi, hal ve hatır sormaydı derken Şih Mustafa utana, sıkıla terleye, terleye mevzuyu açtı. Taştan, duvardan ses çıkardı da hoca'dan tık ne mümkündü. Yalvarıp yakarmak nafıleydi. Oğluyla beraber kör pişman evin yolunu tuttular. Alacaklıları onun, onun da Nahit Hoca'nın evinin eşğini aşındırmasının ardı arkası gelmiyordu.

Bu gel git işinden sıkılan sekiz, dokuz yaşlarındaki Yasin'e artık gına gelmişti. Babasının Nahit Hocaya yalvarmalarına dayanamaz olmuş, o evden her defasında ellerinin boş çıktıklarında onun ağlamaklı oluşuna artık tahammül edemiyordu.

Evden eli boş ayrıldıkları günün birinde kendisinden umulmayacak bir kızgınlıkla "bu adama ne yalvarıp duruyon aga, sen gendini yırtsan da adam parayı vermiyor işte.." Oğlundan bu öfke ve çıkışı ummayan Şih Mustafa cebinden çıkardığı tütün tabakasından elleri titreyerek bir sigara sarıp çakmak taşıyla güç bela yaktıktan sonra derin bir nefes çekti. "Aaaaaah Yasin'im ah ben bu parayı Nahit emminden bir alabilsem yok mu bak o zaman o bana ne kadar yavralacak ne kadar peşimde kıvrınacak" derken gözlerinden akanı oğluna göstermemeye çalışıyordu. ERDOĞAN ÇALIŞKAN KIRŞEHİR. GERÇEK YAŞANMIŞLIKLAR.